

1773, 55.
1918

PROCANCELLARIVS 10
ROMANVS TELLER

FACULTATIS IURIDICAE ASSESSOR VRBISQVE
SENATOR

SOLENNEM PANEGYRIN

QVA

VIR PRAENOBILISSIMVS ET DOCTISSIMVS
CHRISTIANVS GOTTLOB RICHTER

LICHTENSTEINENSIS

IURIS VTRIVSQUE DOCTOR

CREABITVR

A. D. XXX. DECEMBER. A. R. S. CIOCCCLXXIII

CELEBRANDAM

INDICIT

De susceptione Praeulatoris. & Imperial. libertatis. socios.

PROVINCIALE
ROMANUS TELLER
FACULTATIS IURIDICAE ABBATIS DE VRSIS
SENATOR

SOLENNEM PANEORUM

VIR PRACONOMICUS ET DOCTISSIMUS
CHRISTIANUS GOTTLOB RICHTER
LICENTIATUS
IURIS VRSIS DOCTOR

ALABAMA

A. D. 1788

LIBRARIUS

IN VRSIS

Quae ratio quique modus succedendi olim fuerit decurionum, cohortalium, et nauiculariorum in bona collegiatorum, ab intestato mortuorum, excluso fisco, ostendimus nuper, cum solennem Panegyrim Consultiissimi **HEYMI** indiceremus. Eodem vero pacto etiam fabricenses bona membrorum suorum, nullo prorsus herede existente, nanciscebantur *l. 5. C. de hered. decur.* Quorum quidem fabricensium collegia seu fabricae haut paucae per totum Orbem Romanum, tam in Occidente, quam in Oriente, extiterunt, quarum meminit **GYTHERIVS** *de Offic. dom. Aug. l. III. c. 12.* In his autem fabricis varia armorum genera fabricabantur, ut arcus, sagittae, spathae, enses, semispithia, loricae, et in vniuersum omnia, quae ad armaturam faciebant; *Nov. 85. cap. 4.* atque ista arma ex nobiliori ferri materia erant confecta, quam prouinciaies conferre debebant, adeo, ut loco materiae solutione pretii, aut eius quod interesset, haut liberarentur. *l. 1. C. de fabric.* li vero, qui

in istis armificatoriis operas praestabant, fabricenses, seu fabricensii, vii est in *d. Nov. 85. c. 2.* dicebantur, et nemo in eorum collegium cooptabatur, nisi probare posset, se a curiali conditione plane liberum esse, id est, nec auctore patre curiali progenitum, nihil se ordini civitatis debere, nulli se civili muneri obnoxium commanere *l. 4. C. de fabric.* quique semel cooptati essent, ab hac conditione recedere non poterant. Quare eorum, certe tironum, brachiis, ex auctoritate Imp. ARCADII, stigma seu nota publica insigi solebat, ut si quando operas declinarent, fugitivi ac latitantes hoc modo eo facilius agnosci possent. *l. 3. C. eod.* Adeo autem huic ordini seu collegio adstricti erant, ut non modo ipsi, verum etiam illorum soboles eidem servire et adherere cogerentur, nec minus delictum ab vno perpetratum, totius collegii periculo commissum censebatur, ut sic constricti nominationibus suis, sociorum factis speculam quandam gererent, et sic unius factum ad reliquorum omnium dispendium transferebat. *l. 5. C. eod.* Publicae illae fabricae erant sub imperio magistri officiorum, ut patet ex inscriptione *Nov. 85. et l. 2. 3. 5. et 6. C. eod.* erantque earum Praepositi ex ipso collegio, et primus inter eos *Primicerius fabricae* vocabatur. *l. 2. C. eod.* Illi arma militum procurabant, et conquirebant eos, qui priuatim arma fabricarent. Nemini enim, nisi fabricensibus, permissum erat arma conficere, multo minus vendere, quod quidem ipsis etiam fabricensibus prohibitum fuit. Vnde etiam statim arma confecta ad armamentum deferenda erant, et si apud quemquam priuatorum arma essent reperta, ea his auferebantur et fisco addicebantur. Habuit autem hoc collegium, praeter successionis emolumentum in bonis membrorum, etiam alia privilegia. Sic v. g. primicerius fabricae, qui eam administrabat, post biennium vacationem suae administrationis obtinebat, nec solum vacationem,

V

nem, verum etiam cum honore dimittebatur, ita quidem, ut in praemium rerum bene gestarum, inter protectores ad Principis purpuram adorandam, h. e. per admissionum magistrum admitteretur, quod quidem ita fiebat, ut adoraturus seu salutaturus in genua ante Principis pedes procumberet, et oblatam sibi Purpuram seu vestem Principis γουαλιωνίς manibus attingeret, eamque ori admoueret. vid. GOTHOFREDVS ad l. 4. C. Theod. de Praeposit. s. cubic. qui quidem maximus honos eo tempore habebatur. l. 1. C. de domest. et protector. Eodem pacto non poterant super ciuilibus vel curialibus muneribus coram alio iudice, quam magistro officiorum conueniri l. 6. C. de fabric.

Porro fisci successionem etiam excludere legio et vexillatio, seu cuneus, sub quo nempe is, qui intestatus sine legitimo herede decessisset, militauerat. l. 6. §. 7. in fin. π̄ de in iust. rupto et irrit. fact. testam. et l. 2. C. de hered. decur. Cuius quidem priuilegii auctorem non esse CONSTANTINUM, cuius nomen prae se fert huius legis inscriptio, sed CONSTANTIVM, diserte docet l. 1. C. Theod. de bon. milit. continens rescriptum huius Imperatoris ad Bonosum, magistrum Equitum, quo hoc ipsum priuilegium concessit, et quidem tunc temporis, cum esset in expeditione Persica Hierapoli constitutus. vid. GOTHOFREDVS ad d. l. 1. Bona autem, quae hoc modo, fisco excluso, ad legionem vel vexillationem peruenissent, caduca legionum, l. 4. §. 17. π̄ de fideicom. heredit. et qui eorum rationes conficerent, librarii caducorum l. ult. π̄ de iur. immun. dicuntur. Ea tamen non semper legioni vel vexillationi obueniebant, sed tum demum, si miles indemnatu sine testamento sua morte periisset. Nam, si miles capite damnatus fuisset, ab intestato in bonis castrensibus cognati succedebant, usque ad quintum solummodo gradum, et post

eos fiscus. *l. 2. §. de veter. et mil. success.* Et sic haec ipsa lex
 explicanda videtur, nisi antinomiam admittere velimus inter
 ipsam et *l. 2. C. de hered. decur.* vbi cognati militis intestato vita
 functi non circumferuntur quinto gradu, et deficientibus
 cognatis non fiscus vocatur, sed legio aut vexillatio. Vt ita-
 que merito distinguendum sit inter indemnatum et conde-
 mnatum militem, ita, vt priori specie, bona, nullo scilicet
 cognato nec testamento existente, ad legionem aut vexillatio-
 nem transmissa fuerint, posteriori vero, non condito testa-
 mento, quod etiam condemnatis facere licuit, *l. 1. §. de vet.
 et mil. succ.* cognatis ad quintum vsque gradum cesserint. Cae-
 terum legio vel vexillatio tenebatur quoque ad libertates prae-
 standas, quibus forsan in codicillis a milite ab intestato mor-
 tui grauata fuerat. *l. 4. §. 17. §. de fideicom. hered.* vbi pro:
caducis legionum, legere: *caducariis legibus*, maluit CYPACIVS
 in not. ad *Vlpiani fragm. Tit. 28. §. 7.* et ad *l. 3. C. de bon. va-*
cant. id est, legibus Iulii, quibus bona fisco addicebantur.
 Attamen haec emendatio, quippe minime necessaria, merito
 aliis Viris doctis displicuit. De his enim caducariis, quibus
 bona caduca vel vacantia fisco vindicabantur, omnino intelli-
 genda sunt verba praecedentia: *si alia ratione agnoscat*; ideo-
 que hunc locum accipiendum esse de bonis caducis, vel va-
 cantibus intestati militis, quae legioni deferuntur, extra du-
 bium est. *l. 6. §. 7. §. de iniust. rupt. irrit. fact. test. l. 2. C. de
 heredit. decur.* add. GOTHOFREDVS ad *l. 1. C. Theod. de bon.
 mil.* IAN. a COSTA ad *§. 1. Inst. de eo, cui lib. conferu. caus.
 bon. addic.* SCHVLTINGIVS ad *d. Vlpiani tit. 28. §. 7.*

Eodem etiam modo succedebat Arca Praefecti Praetorio
 Praefectiano. In ministerio Praefecti Praetorio plures erant
 Officiales, seu, vti alias vocantur, apparitores, de quorum
 quidem numero etsi haut satis constet, tamen eorum quam-
 plurimos fuisse, manifestum certe sit ex eo, quod in solius
 Praefe-

Praefecti Praetorio Africae officio fuerint trecenti nonaginta sex. *l. 1. §. 3. C. de Offic. Praefect. Praet. Afr.* Fuit autem eorum officium pro variis ministeriis, quae ab iis praestanda erant, magis vel minus honoratum. Inter honoratiores computantur Cornicularii, Primifcrinii et Praefectiani, qui, utpote illustri maxime potestatis, singularibus privilegiis praereliquis apparitoribus fruebantur. *l. 8. Cod. Theod. de diu. offic.* Nam post bene peractos labores, pro multis erga rempublicam sudoribus, uti est in *l. 3. C. de offic. apparit. Praef. Praet.* singulis annis purpuram Principis ipsis adorare licuit, *l. 1. C. eod.* Praeterea ab omnibus indictionibus tam militaribus, quam civilibus, exempti, nec aliis iudiciis, quam civilibus, subiecti erant, et solum coram Praefecto Praetorio, si praesens esset, conueniri poterant, in Prouinciis autem coram Praesidibus, nisi in dignitate essent constituti. De Praefectianis autem hoc adhuc obtinebat, ut, si quis eorum, vel cum militiam gereret, vel post depositam cingulum, nullis ab intestato successoribus derelictis, sati munus impleuisset, omnes relicti patrimonii facultates non fisco, sed arcae Praefecti Praetorio vindicarentur *l. 3. C. eod.*

Eodem privilegio conspicui erant focii Imperialis liberalitatis. Solebant olim veteres, successiones, possessiones aut bona proscriptorum, vel etiam thesauros, aliamue rem quamcunque vacantem, seu caducam fisco quaesitam, communi nomine, seu communiter iunctis nominibus, veriti, ne singuli omnem bonorum substantiam ob eius magnitudinem impetrare non possent, vel per mutuum concursum alter alterum impediret, a Principe petere, qui, vel ob ministerii fidem, vel ostendendae munificentiae suae causa, his petitionibus saepius annuebat, uti AMMIANVS MARCELLINVS de VALENTE Imperatore testatur *l. 21. c. 14.* Qui autem tale beneficium a principe impetrassent, iure veteri focii liberalitatis

Impe-

Imperialis et consortes vocantur *l. unie. C. si Liberal. Imper. soc.* iuncta *l. 1. et 2. C. Theod. si petit. soc. sine hered. deced.* Verum postea inuerecundis petentium inhiationibus multis Imperatorum constitutionibus occursum est; quo pertinet *Tit. C. Theod. de petit. et ultrodat.* Inprimis autem IVSTINIANVS *l. 1. C. de petit. honor. sublat.* omnibus prohibuit, bona, ex quacunque causa fisco acquisita, petere, ita quidem, ut si quis contra legem ausus fuisset sperare, quod non licuisset, violatae legis reus haberetur, et si de facto impetrasset, eiusmodi largitio inualida esset, nisi proprio motu Principis facta fuisset. Ratio prohibitionis erat, quia haec bona fiscalia neuum reipublicae continebant, et sine reipublicae detrimento alienari haut poterant. Nec tantum statutae poenae obnoxii erant illi ipsi, qui petuissent, verum etiam Quaestores, qui oblati petitionibus subscripissent, vel responsa dedissent, et Comes rerum priuatarum, qui talem petitionem, si qua oblata fuisset, admisisset, indignationis poenam sustinebant. Memoriales, qui eiusmodi rescripta excepissent, et Palatini, qui acta admittae petitionis edidissent, alique, quorum auxilio et opera tales petitiones admittae vel adiutae essent, bonorum proscriptioni subiacebant. Cum tamen valida adhuc esset donatio vel liberalitas rei vacantis vel caducae haut petita, sed motu proprio et sponte facta ac concessa, Princeps autem hanc liberalitatem vni vel pluribus tribuere possit, ii quidem, in quos talis liberalitas, ut iam inter se veluti communem haberent, collata esset, etiam iure nouo, post petitiones sublatae, focii seu consortes liberalitatis Imperialis dicebantur, quorum, si vnus sine herede decessisset, eius pars, tanquam vacans et caduca, non fisco, verum condonatario, quasi minuendi moeroris causa adquirebatur. *l. unie. C. si Liber. Imper. soc.* Ambigitur autem, quo iure? Sunt, qui putent, hanc ipsam succedendi rationem adhuc a Principis munificentia pendisse,

pendisse, et in eius arbitrio positam, adeoque noua concessione opus fuisse, vt itaque, ex eorum opinione, sententia *d. l. unic.* haec sit: *Principem, si partem focii vacantem fiscoque adquisitam, alicui iterum concedere velit, debere eam potius tribuere socio, quam extraneo.* Verum vix probabilis videtur haec ipsa interpretatio. Repugnat enim disertis ipsius legis verbis. Ait Imperator: *Iubemus, vt ad consortem pars decedentis perueniat.* Ex quibus patet, istam bonorum accessionem neuiquam fuisse noui priuilegii aut beneficii munus. Etenim primum, *iubere et concedere* toto coelo inter se differre, satis constat, deinde si Imperator voluisset, vt noua concessione opus esset, sane non vsus fuisset formula: *vt perueniat.* *Peruenire* enim dicuntur, quae ipso et suo quodam iure adquiruntur, non quae specialem adhuc desiderant largitionem. Sed quaeritur: quoniam iuris vinculo superstes socius partem focii demortui ceperrit? Nonnulli volunt, ad portionem deficientis focii viuum titulo heredis seu successionis vocatum fuisse, idque in compensationem dolorum, et solatium iacturae morte consortis factae, simulque in memoriam illius societatis, quae in ipsa donatione esset contracta. Verum longe probabilior mihi videtur eorum sententia, qui contendunt, hanc portionem vacuam mortui focii ad socium, vel socios reliquos, si plures huius donationis consortes fuerint, non iure successionis, sed iure accrescendi peruenisse, quod praesumpta voluntate conditorum huius legis nititur. Etenim, si Princeps rem quamcumque duobus vel pluribus donasset, vt, si vnus aut item alter eorum sine herede decessisset, eius portio alteri socio vel socijs acquireretur, neuiquam vero ad fiscum reuerteretur, cautum fuit *d. l. unic. C. si liber. Imper. soc.* Quod quidem non fieri potuit iure heredis, quia nullus heres fingi potest, nisi qui in vniuersum defunctum, siue solus, siue cum alijs, repraesentet *l. 24. ff. de verb. signif. l. 62. ff. de R. I.* Iam vero

B super

superstes socius non repraesentat defunctum. Nam si hoc
esset, non acquireret tantum partem bonorum praemortui
vacuam, sed totum eius patrimonium. Verum cum hoc
ipsi haut cedat, manifestum est, eum non succedere iure he-
redis, verum alio singulari quodam titulo, nempe ex iure
accrescendi, quod repetendum est ex praesumpta donatoris
voluntate, eadem fere ratione, quae obtinet in legato eius-
dem rei, quae pluribus legatariis ad eandem rem vocatis a
testatore relicta est, qui tantum per concursum partes faciunt,
alioquin solidum habituri ex coniectura voluntatis testatoris, ex
qua partes deficientium collegatariorum superstitibus reliquis ad-
iudicantur. Quod autem ius accrescendi inter eos tantum valeat,
qui non diuerso, sed aequo iure videntur, hanc nostram senten-
tiam tam parum infringit, ut potius huic magnopere faueat.
Etenim ipsi quoque socii non diuerso, sed eodem iure vo-
cantur, nempe ex liberalitate Principis, duobus vel pluribus,
coniunctis eorum nominibus, facta. Nec in contrarium me
mouet, quod in contractibus, quibus donationes merito an-
numerantur, ius accrescendi locum non reperiat. Nam etsi
hoc in vniuersum regulae loco positum in se verum est, ta-
men saepe numero in multis speciebus, in contractibus quo-
que, quasi ius accrescendi reperitur. *l. 1. §. 3. ff. de usufr.
accresc. l. 5. ff. comm. praed. l. 64. ff. de contrah. emt.* Prae-
terea, etiam in donationibus, quae inter priuatos celebra-
ntur, nullum admittere velimus ius accrescendi, tamen id ex-
tendi non posset ad donationes, quae sunt ex liberalitate Prin-
cipis, cuius beneficia plenissime sunt interpretanda. *l. 3. ff.
de Const. Princ.* GOTHOFREDVS ad *l. 2. C. Theod. si pct. soc. sine he-
red.* Alia adhuc eaque subtilior quaestio est, utrum statim de-
ficientibus liberis haec pars caduca ad socium superstitem per-
tineat? Quod multi affirmant propterea, quia heredum ap-
pellatio saepe numero non ad quoscunque heredes pertineat,
verum

verum ad solos liberos restringatur, huiusque suae sententiae
 praesidium quaerunt in *l. 1. C. Theod. si petit. sine hered. ver-*
bis: nec superstites dereliquerint successores; quae explicarentur
 per subsequencia: *qui intestatus aut sine liberis decesserit: ex quo*
concludunt, socium ad portionem vacantem statim admitti,
ac si liberi desint, vid. GOTHOFREDVS ad d. l. C. Theod.
 Cui quidem sententiae ego subscribere haut possum. Nam
 etiam si vel maxime verum sit, in illa ipsa lege per *successores*
 tantum intelligi *solos liberos*, tamen si Imp. CONSTANTEM
 audiamus in *l. 2. C. Theod. eod. ex hac ipsa luculenter appa-*
ret, in l. 1. successorum appellatione non tantum liberos, ve-
 rum omnes heredes, cuiuscunque gradus ac ordinis, conti-
 neri. Ait autem ille: *si nullo herede derelicto decesserit, ad con-*
sortem potius etc. Heredum autem nomine non tantum com-
 prehendantur soli liberi, sed in vniuersum omnes ii, qui
 quavis ratione successionem in bona defuncti adipiscuntur,
 etsi verbis non sint expressi, *l. 65. l. 70. l. 170. ff. de verb.*
signif. l. 194. de R. I. l. 17. §. 8. ff. ad Sct. Trebell. l. fin. C. de
hered. inst. l. 22. C. de legat. Persuaderi itaque mihi non
 committam, statim post liberos socios admissos ac sic vxori
 et collegiis praelatos fuisse. Nam socius tum demum par-
 tem alterius socii caducam capit, si nullus heres existat, *l. vn.*
C. si liberal. Imp. soc. itaque, si heredes adsint, hos socium
 superstitem excludere sequitur. Et cum etiam collegia sensu
 iuris heredum nomine comprehendantur, arg. *l. 4. C. de bon.*
vacant. necessario inde fit, haec quoque sociis praeferenda
 fuisse, qui solum ante fiscum veniant post omnes heredes.
 Nec obstant verba *supr. laud. leg. vnic. ad personam aliam,*
 quae intelligi non possunt de successione vxorum, aut, his
 deficientibus, collegiorum, quae singulare prouilegium ha-
 bent, succedendi in bona membrorum suorum, ab intestato
 sine legitimo herede demortuorum, sed referenda sunt ad
 eius-

eiusmodi personas, qui olim vacantia bona a Principe petere solebant.

Haec quidem haftenus. Iam vero officii ratio a me postulat, ut id exequar, cuius causa hanc scriptionem suscepi. Decreuit nimirum Ordo noster summos iuris scientiae honores Candidato doctissimo

CHRISTIANO GOTTLOB RICHTERO

LICHTENSTEINENSI

de cuius vita et studiis, quibus ad hunc gradum contenderit, ex instituto moreque maiorum, ea, quae ex ipso rescui, ante omnia debeo breuiter commentari, ut virtutis ergo arguatur, qui doctoris dignitatem promeruit, et qui in hac bonarum artium officina Iurisprudentiae operam dant, habeant praeclarum exemplum, quod non modo intueantur, verum etiam imitentur.

Natus est Candidatus noster Lichtensteinii, ditionis Schoenburgicae, anno huius saeculi quadagesimo quinto a. d. IX. mensis Iunii, patre CHRISTIANO ERNESTO, qui primum Illustrissimo Comiti a SCHOENBURG, OTTHONI GVILIELMO, ab epistolis fuit, postea vero tum huius, tum filii, GVILIELMI HENRICI, cuius in itinere per Germaniam comes fuit, cuiusque praematurum obitum etiamnum omnes boni lugent, gratia suffultus Actuarii in praefectura Lichtensteinensi partes summa cum integritate laudabiliter diu sustinuit. Matrem veneratur IOANNAM ELISABETHAM, e gente HOPPERTIA, quae eum vna cum patre a teneris vnguiculis vsque ad hunc diem omni caritate fouit. Quos indulgentissimos parentes, ut Deus Optimum Maximus
diu

diu adhuc saluos sospitesque ipsi conseruet, et tranquilla senectute, secundo vitae, sine vlla offensione, cursu frui iubeat precatur!

Quam primum rationis quamdam quasi maturitatem duxisset, traditus est disciplinae magistrorum scholae Lichtensteinensis, qui omnem operam impenderunt, vt tenero eius animo verae pietatis sensum, et initia literarum, quibus puerilis aetas impertiri solet, instillarent. Quo nomine in primis praedicat REIMIVM, tum temporis Rectorem, nunc Diaconum, atque MATHESIVM, qui Cantoris munere apud Lichtensteinenses fungitur. Sed quem dulcis parentum cura, elucescente haut mediocri ingenii bonitate, studiis literarum destinauerat, necesse erat, vt maior schola caperet. Quare eum adhuc filiolum, calamitoso illo belli civilis tempore, pater deduxit Grimmam, amoenissimam studiorum sedem. Ibi ergo a. d. XXI. Mart. A. MDCCCXVIII. in numerum alumnorum scholae Prouincialis receptus est. Carebat tum haec Musarum sedes Rectore, qui non multo post constituebatur FRID. IMMAN. SCHWARZIVS, quinquennio post ad Praesulatum Penicensis euectus, nunc quidem S. S. Theologiae Doctor, ac Praesul meritisissimus, Cizensensem Dioecesi summa cum grauitate gubernat. Atque huic ipsi, qui omnem ingenii et iudicii sui vim, quam omnes norunt in eo haut exiguam esse, non modo excitauit, verum etiam acuit et confirmauit, eumque omnibus humanitatis beniuolentiaeque generibus semper profecutus est, tantum se debere ait, quantum hominem homini debere fas sit. Sed, praeter hunc, reliqui, qui tum erant, huius scholae illustris magistri, KREBSIVS, nunc Rector celeberrimus, OPITIVS, vita defunctus, GENSELIVS, quem, post discessum Schwarzii, per breue tempus praeceptorem habuit, SIBOLDVS atque

atque RICHTERVS ad omnem humaniorem disciplinam ipsi-
viam aperuerunt, ac fidelissima institutione de eo optime me-
riti sunt. Inprimis KREBSIO graecarum latinarumque litera-
rum gustum, et acquisitam latine scribendi facultatem acce-
ptam refert.

Quinquennium ac semestrem spatium Grimmae com-
moratus, impetrata honesta missione, mense Septembri A.
MDCCCLXIII. pacatis Saxoniae rebus, in urbem patriam reuer-
sus est. Transacta ibi hieme, post mercatum vernalem A.
MDCCCLXIV. Lipsiam se contulit, Rectore Vniuersitatis Litera-
rum, Magnifico BOEHMIO, numero ciuium Academicorum
adscriptus. Initium studiorum suorum, vt par est, fecit a
philosophia, cuius, Dialectica a SEYDLITIO prius per-
cepta, praeceptorem habuit CRVSIVM, cuius subtilis philo-
sophandi ratio adeo ipsi placuit, vt integrum triennium scho-
lis eius dicaret. Historiam autem Philosophiae a BYRSCHERO
accepit. Cum vero incredibilem literarum, quibus est ab huma-
nitate nomen, amorem in schola Grimmana semel concepisset,
eundem frequentandis lectionibus ERNESTI, magis
magisque auxit atque confirmauit. Nonnihil quoque
temporis CLODII praelectionibus tribuit. In Histo-
ria addiscenda BOEHMIVM ducem elegit, eiusque accuratam
docendi rationem sibi magnopere profuisse fatetur.

In vniuerso autem disciplinarum iuridicarum orbe pera-
grando duces elegit SAMMETVM atque BREVNINGIVM.
Vtrumque enim docentem audiuit Ius Naturae ac Gentium,
Ius Ciuile, eiusque historiam. SAMMETVM solum Ius Pu-
blicum tam Vniuersale, quam Imp. Rom. Germ. Legationum,
Clientelare, rationem Iuris Ciuillis interpretandi, et historiam
Iuris patrii: BREVNINGIVM rursus solum Ius Ecclesiasti-
cum, Criminale, et Germanicum priuatum. In Iure Eccle-
siasti-

fiastico atque priuato Germanorum addiscendo etiam HOM-
MELIVM, Praesidem Collegii nostri Grauissimum, secu-
tus est. Disciplinas forenses denique ZOLLERVS, ac medi-
cinam forensem LVDWIGIVS ipsum docuerunt. Quorum qui-
dem excellentissimorum praeceptorum maxima in se merita,
per omnem vitam gratissimo, tum animo, tum ore, se praedi-
caturum pollicetur.

Quadriennium doctorum scholis datum erat, cum ani-
mum ad scribendum adpelleret. Processit igitur in publicum,
et Exerc. *de liberis, exheredibus in testamento minus sollemnium paren-
tum*, Praeside ZOLLERO, a. d. XIII. Mai. A. MDCCCLXVIII.
defendit. Iamque, studiis Academicis ad finem perductis,
constituerat, relicta hac Alma Philurea, domum redire, cau-
sisque forensibus operam nauare. Sed mox mutauit consi-
lium, ac Lipsiae remansit. Neque postea scholam deseruit,
donec tandem A. MDCCCLXIX. a. d. XVI. Octobr. superato
magno cum elogio solito examine, ab Ordine nostro, Iuris
Vtriusque Candidatus renunciaretur. Ab eo tempore docendo
alios haustam in scholis praeceptorum Iuris scientiam augere
atque amplificare, et in communem reipublicae vtilitatem con-
uertere cum laude studuit.

Sic probe eruditus et ad maiora praeparatus denuo Ordinem nostrum adiit, vtque summi vtriusque Iuris honores, futurae vitae suae rationibus idonei visi, ipsi tribuerentur modeste petiit. Admissus ad alterum examen, quod talium honorum candidati subire debent, quodque rigorosum dicunt, egregia eruditionis variae doctrinaeque specimina praestitit, quibus spem antea de eo conceptam non modo exaequauit, verum etiam longe superauit, dignus propterea vnanimi suffragio iudicatus; qui voti sui compos fieret. Iussimus igitur Eum prodire in publicum, habitaque die XXIX. Decembris le-
ctione

ctione cursoria ad *L. unic. C. de Theaur.* proximo eiusdem
 mensis die xxx. libellum, quem *de iure thesauri a mercenario*
iuuenti erudite conscripsit, proferre in cathedram, eumque a
 Virorum doctorum obiectionibus palam defendere. Quo fa-
 cto Vir Illustris ac Iurium Consultissimus HENRICVS GO-
 THOFREDVS BAVERVVS, Supremae Curiae Prouincialis
 Assessor, Pandectarum Antecessor, Capituli Wurzenfis Cano-
 nicus, et Collegii nostri Assessor meritissimus, Collega aman-
 tissimus, cui ego clementissime constitutus Procancellarius,
 Promotoris vices delegaui, iura et priuilegia Doctorum nostro-
 rum, sola spe obtinendi olim loci in Collegio nostro excepta,
 dignissimo Candidato conferet. Optamus vero magnopere,
 vt et Eius ornandi, et studiosae iuuentutis ad liberalis doctri-
 nae laudem eo acrius excitandae gratia, haec solennitas a
 quamplurimis celebretur. Itaque rogamus RECTOREM
 ACADEMIAE MAGNIFICVM, ILLVSTRISSIMOS CO-
 MITES, VTRIVSQUE REIPUBLICAE PROCERES, GE-
 NEROSISSIMOS denique NOBILISSIMOSQUE COMMI-
 LITONES, et quotquot rei nostrae ac litteris bene cupiunt,
 velint Candidatum atque Ordinem nostrum praesentia sua ho-
 norifica dignari, sibi que prorsus persuasos habere, se non in
 ingratum hoc beneficium esse collocaturos, sed omni officiorum
 genere omnique opera, qua studium nostrum amoremque illis
 possimus ostendere, nos illud omnes ac singulos vicissim esse
 demerituros. Scripsi Lipsiae, A. D. XXV. Decembr. A. R. S.

MDCCCLXXXIII.

L I P S I A E

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

ULB Halle
003 935 957

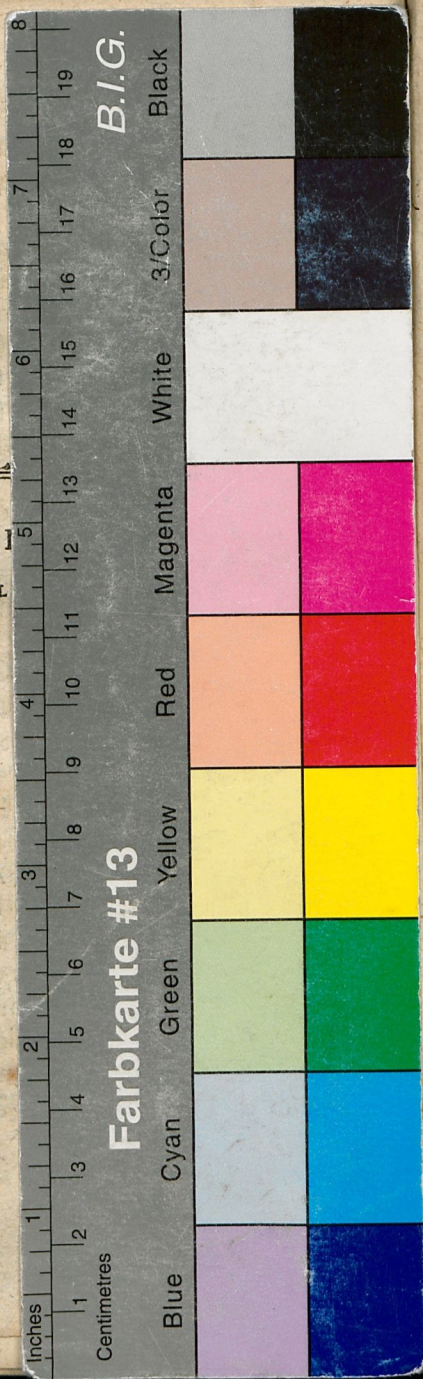
3

56.

1773, 55.
1918

10

PROCANCELLARIVS
ROMANVS TELLER

FACULTATIS IURIDICAE ASSESSOR VRBISQVE
SENATOR

SOLENNEM PANEGYRIN

QVA

VIR PRAENOBILISSIMVS ET DOCTISSIMVS
CHRISTIANVS GOTTLOB RICHTER

LICHTENSTEINENSIS

IURIS VTRIVSQUE DOCTOR

CREABITVR

A. D. XXX. DECEMBER. A. R. S. C1D1DCCLXXIII

CELEBRANDAM

INDICIT

De successione Naviularior. & Imperial. libertat. senior.